

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Lachmanna a soudců Mgr. Jana Ferneckého a Mgr. Aleše Sabola ve věci

žalobce: T. C. N.,
bytem X,
Vietnamská socialistická republika
zastoupený advokátem JUDr. Hugem Körblem
sídlem Hybernská 1007/20, Praha 1

proti
žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 29. 9. 2020, č. j. X

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalované (dále jen „**napadené rozhodnutí**“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno usnesení

Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „**správní orgán I. stupně**“) ze dne 20. 4. 2020, č. j. X (dále jen „**prvostupňové rozhodnutí**“). Tím bylo podle § 66 odst. 1 písm. c) zákona 500/2004 Sb., správní řád, v rozhodném znění (dále jen „**správní řád**“), zastaveno správní řízení ve věci žádosti žalobce o vydání zaměstnanecké karty podle § 42a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění rozhodném (dále jen „**zákon o pobytu cizinců**“). Důvodem zastavení řízení byla skutečnost, že žalobce ve lhůtě mu stanovené neodstranil vady jeho žádosti.

II. Napadené rozhodnutí žalované

2. V napadeném rozhodnutí žalovaná nejprve zrekapitulovala průběh správního řízení. Uvedla, že žalobce podal dne 30. 8. 2017 (pozn. soudu: dle rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 9. 3. 2020, č. j. X byla žádost podána 18. 5. 2017) na zastupitelském úřadu v Hanoji žádost o vydání zaměstnanecké karty. Výzvou k odstranění vad žádosti ze dne 20. 3. 2020 byl žalobce vyzván k doložení fotografií, dokladu o zajištění ubytování, dokladu prokazujícího pracovněprávní vztah a k doložení dokladu obdobného výpisu z evidence Rejstříku trestů ČR. Žalobci byla stanovena lhůta k odstranění vad jeho žádosti do 20 dnů ode dne doručení předmětné výzvy. Výzva byla doručena zmocněnému zástupci žalobce dne 20. 3. 2020, lhůta tak byla stanovena do 9. 4. 2020. Žalobce ve stanovené lhůtě požadované doklady nedoložil. Dne 14. 4. 2020 žalobce požádal správní orgán I. stupně o prodloužení lhůty z důvodu nouzového stavu vyhlášeného v ČR, tak ve Vietnamu v návaznosti na pandemii onemocnění Covid-19. V žádosti žalobce uvedl, že nouzový stav zásadně omezil funkčnost vietnamských úřadů, jakož i cestování a poštovní možnosti a žalobce nemohl objektivně splnit uložené povinnosti. Dne 17. 4. 2020 vydal správní orgán I. stupně informaci o důvodech neprodloužení lhůty k odstranění vad žádosti, kde uvedl, že lhůta již 9. 4. 2020 uplynula a prodloužení by bylo v rozporu s § 39 odst. 2 správního řádu. Nad rámec uvedeného uvedl, že dle veřejně dostupných informací není v souvislosti s onemocněním Covid-19 s podáním poštovních zásilek v ČR ani ve Vietnamu problém, a proto mohl žalobce v předepsané lhůtě dokumenty zaslat do ČR. Správní orgán I. stupně proto prvostupňovým rozhodnutím řízení ve věci žádosti žalobce zastavil podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, neboť žalobce s podáním žádosti nedoložil veškeré zákonem stanovené náležitosti a nedoložil je ani v jemu stanovené lhůtě.
3. Žalobce následně podal odvolání, kde uvedl, že je postup správního orgánu I. stupně neakceptovatelný s ohledem na výjimečnou situaci spojenou s onemocněním Covid-19. Dle žalobce správní orgán I. stupně na svých internetových stránkách uvedl, že nouzový stav lze obecně chápat jako překážku na vůli nezávislou. Žalobce doložil i směrnici předsedy vlády Vietnamu z 31. 3. 2020, z níž je zřejmé, že ve Vietnamu došlo k omezením svobody a fungování služeb. K odvolání žalobce doložil pracovní smlouvu uzavřenou dne 15. 3. 2020, mzdový výměr ze dne 15. 3. 2020, nájemní smlouvu uzavřenou dne 1. 7. 2019 a doklad o zajištění ubytování ze dne 14. 5. 2020.
4. Žalovaná shledala, že správní orgán I. stupně postupoval v souladu se zákonem, neboť k žádosti žalobce nebyla předložena pracovní smlouva, fotografie, doklad o zajištění ubytování, doklad obdobný výpisu z evidence Rejstříku trestů ČR. Žalobce přitom tyto náležitosti nedoložil ani ve lhůtě, kterou mu správní orgán I. stupně stanovil. Prodloužení lhůty na základě žádosti, která byla podána až po jejím uplynutí, nebylo dle žalované

možné. Žalovaná rovněž přisvědčila závěru správního orgánu I. stupně, že poštovní služby fungovaly jak v ČR, tak ve Vietnamu. Požadované náležitosti tak mohl žalobce doložit prostřednictvím pošty a o výpis z rejstříku trestů mohl stejně tak požádat prostřednictvím poštovních služeb. Dle žalované tak byl dán důvod pro zastavení řízení ve věci žádosti žalobce o zaměstnaneckou kartu. Žalovaná dodala, že se vietnamskou směrnicí správní orgán I. stupně neřídí a že v době vydání prvostupňového rozhodnutí byly poštovní služby, včetně letecké pošty v provozu, jakož i vydávání výpisů z rejstříku trestů ve Vietnamu.

5. Dle žalované nebylo možné přihlédnout dle § 82 odst. 4 správního řádu k dokladům doloženým společně s podaným odvoláním. Žalovaná neshledala žádný důvod ospravedlňující prodlevu, s jakou žalobce doklady doložil. Navíc doklad obdobný výpisu z evidence Rejstříku trestů ČR žalobce nedoložil ani v odvolacím řízení. Žalovaná proto odvolání žalobce zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila.

III. Žaloba

6. Žalobce v podané žalobě uvedl, že již od roku 2017 se domáhá vydání zaměstnanecké karty, přičemž ke své žádosti doložil vše, co bylo potřeba. Správní řízení v jeho věci trvalo zhruba 3 roky, tedy 18 krát déle, než je zákonná lhůta 60 dnů. Žalobce přitom požádal o prodloužení lhůty s pětidenním zpožděním v době, kdy epidemie onemocnění Covid-19 narušila obvyklé fungování světa. Správní orgán I. stupně nevzal dle žalobce tuto skutečnost v potaz.
7. Žalobce dále uvedl, že podmínky pro vydání zaměstnanecké karty splňoval a splňuje. Dle jeho názoru porušily správní orgány § 2 odst. 2 a § 3 správního řádu, když při stanovení lhůty pro doložení dokumentů samy nepřihlédly k aktuální situaci a stanovily lhůtu, kterou dávají obvykle. Přitom v režimu cizineckého práva docházelo k obecnému prominutí povinnosti plnit lhůty.
8. Dle žalobce došlo rovněž k porušení § 4 odst. 2 správního řádu, neboť mu nebylo poskytnuto dostatečné poučení o jeho právech a povinnostech.
9. Žalobce měl za to, že správní orgány porušily § 6 správního řádu, když v řízení o jeho žádosti o vydání zaměstnanecké karty nepostupovaly v souladu se stanovenými lhůtami a nevyřizovaly věci bez zbytečných průtahů. Žalobce k tomu odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 13. 2. 2020, č. j. 6 A 117/2019 - 54.
10. V poslední řadě došlo dle žalobce k porušení § 37 odst. 1 věta druhá správního řádu, neboť správní orgán I. stupně nevyložil žádost žalobce o prodloužení lhůty ze dne 14. 4. 2020 podle jejího obsahu tak, že v této žádosti byla obsažena i žádost o navrácení lhůty v předešlý stav ve smyslu § 41 správního řádu, a to včetně uvedení překážek, které mu bránily žádost podat.
11. Žalobce proto s ohledem na uvedené navrhnul zrušení napadeného rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

IV. Vyjádření žalované

12. Ve vyjádření k žalobě žalovaná odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Dodala, že správní orgán postupoval v souladu se zákonem, pokud usnesením řízení o žádosti žalobce zastavil z důvodu nedoložení podstatných náležitostí. Dle žalované nemá skutečnost, že nebyla dodržena zákonná lhůta pro vydání rozhodnutí, vliv na zákonnost prvostupňového ani napadeného rozhodnutí. Správní orgán I. stupně poskytl žalobci dostatečný prostor pro

předložení chybějících dokladů. Navíc, Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 9. 3. 2020, č. j. 5 A 151/2018 - 48, určil lhůtu 60 dnů k rozhodnutí o žádosti žalobce o zaměstnaneckou kartu.

13. Žalobce podal žádost o prodloužení lhůty k odstranění vad žádosti z důvodu pandemie onemocnění Covid-19, ale až poté, co tato lhůta uplynula. Správní orgán I. stupně přitom vyloučil, že by překážkou předložení chybějících dokladů mohly být závažné důvody, které nastaly bez zavinění žalobce.
14. Dle žalované tak byly splněny všechny podmínky pro zastavení správního řízení, přičemž nedošlo k porušení základních zásad správního řízení. Žalovaná proto navrhla zamítnutí žaloby.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

15. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, a jedná se o žalobu přípustnou, splňující všechny formální náležitosti na ni kladené. Napadené rozhodnutí

žalované soud přezkoumal na základě skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí a v mezích uplatněných žalobních bodů [§ 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.

16. O podané žalobě soud rozhodl bez nařízení jednání, neboť účastníci řízení na nařízení jednání sami netrvali (souhlas žalobce s tímto postupem byl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. presumován), přičemž soud neshledal potřebu provádět dokazování – ve věci bylo možné vyjít z podkladů obsažených ve správním spise.
17. Soud přitom vycházel z následující právní úpravy.
18. Podle § 2 odst. 2 správního řádu „(s)právní orgán uplatňuje svou pravomoc pouze k těm účelům, k nimž mu byla zákonem nebo na základě zákona svěřena, a v rozsahu, v jakém mu byla svěřena.“
19. Podle § 3 správního řádu „(n)evyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.“
20. Podle § 37 odst. 1 správního řádu „(p)odání je úkonem směřujícím vůči správnímu orgánu. Podání se posuzuje podle svého skutečného obsahu a bez ohledu na to, jak je označeno.“
21. Podle § 39 odst. 2 správního řádu „(l)hůtu určenou správním orgánem může na žádost účastníka správní orgán za podmínek stanovených v odstavci 1 usnesením přiměřeně prodloužit.“
22. Podle § 45 odst. 2 správního řádu „(n)emá-li žádost předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán žadateli nedostatky odstranit na místě nebo jej vyzve k jejich odstranění, poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu a poučí jej o následcích neodstranění nedostatků v této lhůtě; současně může řízení přerušit (§ 64).“
23. Podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu „(ř)ízení o žádosti správní orgán usnesením zastaví, jestliže žadatel v určené lhůtě neodstranil podstatné vady žádosti, které brání pokračování v řízení.“

24. Soud přistoupil k posouzení žalobních námitek, přičemž předesílá, že správní soudy opakovaně zdůrazňují, že řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. je postaveno na principu, že je to žalobce, kdo s ohledem na dispoziční zásadu přísně ovládající tento typ soudního řízení soudu předestírá konkrétní důvody, pro které považuje žalobou napadené rozhodnutí za nezákonné. Obsah a kvalita žaloby v zásadě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Není přitom úlohou soudu, aby za žalobce žalobní argumentaci dotvářel.
25. Žalobce v první řadě namítal, že vydání rozhodnutí předcházela nečinnost správního orgánu v délce přibližně 3 let, přičemž on se opozdil se svou žádostí o prodloužení lhůty k odstranění vad žádosti o zaměstnaneckou kartu o pouhých 5 dnů.
26. Jak vyplývá ze správního spisu, Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 9. 3. 2020, č. j. X, shledal nečinnost správního orgánu I. stupně v řízení o žádosti žalobce, která měla být podána na zastupitelském úřadu v Hanoji dne 18. 5. 2017. Zdejší soud uložil žalovanému, aby o podané žádosti rozhodl do 60 dnů od právní moci rozsudku.
27. O nečinnosti správního orgánu I. stupně v řízení o žádosti žalobce o zaměstnaneckou kartu tak není pochyb. Nicméně nečinnost správního orgánu I. stupně, v jejímž důsledku délka správního řízení mnohonásobně překročila lhůty pro vydání rozhodnutí stanovené zákonem o pobytu cizinců, respektive správním řádem, není vadou, která by měla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2003, č. j. 6 A 171/2002 - 41, ze dne 3. 7. 2018, č. j. 6 Azs 178/2018 - 24, či ze dne 6. 8. 2020, č. j. 6 Azs 151/2020 - 29). Průtahy ve správním řízení nejsou relevantní z hlediska zákonnosti napadeného rozhodnutí.

Žalobce uplatnil svou procesní ochranu prostřednictvím žaloby proti nečinnosti, přičemž mu bylo vyhověno a správní orgán I. stupně následně ve věci jednal a rozhodl. Bylo by nelogické zrušit napadené rozhodnutí, které je v konečném důsledku vyústěním procesní aktivity správního orgánu.

28. Žalobcem odkazovaný rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 13. 2. 2020, č. j. 6 A 117/2019 - 54, není v projednávané věci zcela přílehlavý, neboť se sice týkal nečinnosti správního orgánu, ale v souvislosti s prolomením zásady, dle které správní orgán rozhoduje podle skutkového a právního stavu, který je zde v době jeho rozhodování (a nikoliv v době podání žádosti). Navíc byl zmíněný rozsudek zrušen Nejvyšším správním soudem, který v rozsudku ze dne 18. 3. 2021, č. j. 10 Azs 81/2020 - 44, shledal, že ani neúměrně dlouhá doba trvání správního řízení nemůže odůvodnit prolomení této zásady. Námitka žalobce tak není v projednávané věci relevantní, přestože si soud uvědomuje, že správní orgán v tomto ohledu jednoznačně pochybil. Soud se proto zaměřil na námitky směřující proti zákonnosti napadeného rozhodnutí.
29. Co se týče námitek, dle níž správní orgán I. stupně stanovil žalobci standardní lhůtu 20 dnů k doplnění jeho žádosti, přestože vypukla pandemie onemocnění Covid-19, ani tu neshledal soud důvodnou.
30. Délku lhůty k odstranění vad žádosti stanovuje správní orgán na základě správního uvážení. Lhůta musí být přiměřená k povaze a rozsahu úkonu, který je na účastníkovi řízení správním orgánem požadován. Obecně lze za přiměřenou považovat takovou lhůtu, ve které je s přihlédnutím ke všem okolnostem (např. obsažnosti, odborné náročnosti,

vázanosti na určitý proces apod.) reálné procesní úkon náležitě provést (srov. např. rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 29. 4. 2011, č. j. 57 A 12/2010 - 106).

31. Žalobci byla stanovena lhůta 20 dnů od doručení výzvy ze dne 20. 3. 2020 k odstranění vad žádosti o zaměstnaneckou kartu, neboť ke své žádosti žalobce nedoložil náležitosti stanovené v § 42h odst. 1 zákona o pobytu cizinců s odkazem na § 31 odst. 1 písm. a), d), a e) stejného zákona. S ohledem na zmíněný rozsudek zdejšího soudu č. j. X, jímž byla správnímu orgánu I. stupně stanovena povinnost rozhodnout do 60 dnů, se doba 20 dnů nejeví soudu jako nepřiměřeně krátká. Žalobce si v první řadě musel být vědom, že byla správnímu orgánu I. stupně stanovena povinnost vydat rozhodnutí ve lhůtě 60 dnů, i to, že ke své žádosti nedoložil předepsané náležitosti. Žalobce proto mohl předpokládat, že bude vyzván, aby svou žádosti doplnil. Kromě toho, bylo primárně povinností žalobce, aby všechny potřebné doklady zajistil před podáním žádosti a ne teprve k výzvě správního orgánu.
32. I s ohledem na pandemii onemocnění Covid-19 nepovažuje soud lhůtu 20 dnů za nepřiměřeně krátkou, neboť z dokumentů, které žalobce následně doložil s podaným odvoláním, vyplývá, že je měl k dispozici již před stanovením lhůty, nebo v jejím průběhu. Z pracovní smlouvy vyplývá, že byla podepsána již dne 25. 3. 2020. Žalobce ji tedy měl k dispozici ještě před 9. 4. 2020, tedy před tím než 20 denní lhůta uplynula. Stejně tak k odvolání přiložená nájemní smlouva byla uzavřena již dne 1. 7. 2019. Tyto doklady nebyly vázány na funkčnost vietnamských úřadů. Doklad obdobný výpisu z Rejstříku trestů ČR žalobce ve správním řízení nedoložil vůbec, konkrétně ale netvrdil, že by si z důvodu pandemie Covid-19 nemohl zrovna tento doklad obstarat, natož aby pro takové tvrzení snesl odpovídající důkazní návrhy.
33. Jak kromě toho plyne ze správního spisu, správní orgán I. stupně zjišťoval možnost využití poštovních služeb, či služeb přepravce DHL. Přestože byla přeprava zpomalena, k jejímu úplnému pozastavení nedošlo. Žalobce proto mohl požadované doklady zaslat prostřednictvím poštovních služeb. Dle soudu se správní orgán I. stupně v tomto ohledu pochybení nedopustil, tedy nedošlo ani k porušení základních zásad správního řízení.
34. Žalobce dne 14. 4. 2020 požádal o prodloužení lhůty k odstranění vad žádosti z důvodu vyhlášení nouzového stavu v České republice i Vietnamu a omezení funkčnosti vietnamských úřadů a poštovní přepravy.
35. Správní orgán žalobci lhůtu neprodloužil, neboť žalobce podal žádost až poté, co stanovená lhůta uplynula. Soud přitom musí přisvědčit správním orgánům, že je možno prodloužit jedinečně takovou lhůtu, která dosud neuplynula. Z povahy věci nelze prodloužit lhůtu, která již uplynula, k čemuž lze dodat, že samotné uplynutí lhůty žalobci nebránilo v předložení požadovaných dokladů, ke kterým by správní orgán I. stupně musel (přes jejich opožděné předložení) nepochybně přihlédnout; k tomu však nedošlo.
36. Vlastní důsledky uplynutí lhůty k provedení úkonu proto účastník řízení může zvrátit jenom postupem podle § 41 správního řádu, tzn. za podmínek v něm stanovených požádat o prominutí zmeškání úkonu, který bylo třeba provést ve lhůtě určené příslušným správním orgánem. Soud nicméně nemohl přisvědčit žalobci, který namítal, že měl správní orgán I. stupně jeho žádost vyhodnotit podle jejího obsahu, tedy jako žádost o navrácení v předešlý stav podle § 41 správního řádu. Z žádosti o prodloužení lhůty k odstranění vad žádosti jednoznačně plyne, že žalobce prostřednictvím své zástupkyně požádal o prodloužení lhůty, nikoliv o navrácení v předešlý stav. V žádosti jasně uvedl, že „účastník řízení si proto dovoluje požádat o prodloužení lhůty o 20 dní od skončení nouzového stavu vyhlášeného v České

republice, neboť situace ve Vietnamu není natolik odlišná a lze očekávat, že nouzový stav skončí přibližně ve stejné době.“ Navíc, pokud by žalobce žádal o navrácení v předešlý stav, nebo-li prominutí zmeškání úkonu, musel by s žádostí spojit zmeškaný úkon, tedy doložit požadované dokumenty, jinak by se žádosti správní orgán podle § 41 odst. 2 správního řádu nezabýval. Žalobce nicméně ke své žádosti žádné dokumenty nedoložil, přestože některé z nich měl v době jejího podání již k dispozici.

37. Stejně tak námitku, dle které nebyl žalobce náležitě poučen, neshledal soud jako důvodnou. Výzva k odstranění vad podání, která byla žalobci doručena prostřednictvím jeho zástupkyně, jasně obsahuje poučení obsahující informaci o tom, že pokud žalobce vady žádosti neodstraní ve stanovené lhůtě, bude jeho řízení zastaveno podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. Žalobce byl rovněž poučen o tom, jaké konkrétní dokumenty je povinen ke své žádosti doložit. Žalobce si tak musel být vědom následku neodstranění vad jeho žádosti.
38. Soud pouze na závěr poznamenává, že žalobce své námitky v žádném ohledu nesměřoval do fáze odvolacího řízení, v němž žalovaná uplatnila koncentrační zásadu stanovenou v § 82 odst. 4 správního řádu a k dokumentům přiloženým k podanému odvolání nepřihlédla. K tomu je vhodné dodat, že žalobce sice k podanému odvolání doložil fotografie, pracovní smlouvu, nájemní smlouvu i potvrzení o zajištění ubytování, nikoliv však doklad obdobný výpisu z evidence Rejstříku trestů ČR. Ani v odvolacím řízení tak nepředložil veškeré požadované podklady.

VI. Závěr a náklady řízení

39. Na základě všech shora uvedených skutečností soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
40. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Žalované pak žádné náklady v souvislosti s vedením předmětného řízení nad rámec její běžné administrativní činnosti nevznikly, a proto jí soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 17. září 2021

Mgr. Martin Lachmann v. r.
předseda senátu